

Teď, když dopisují nové číslo Galerijních novin, je přímo překrásně. Sedím venku na sluníčku a nahřívám se. Také zjišťuji, co všechno na zahradě přežilo letošní zimu. Právě teď totiž začíná příroda opravdu ožívat. Pomalu, ale jistě začínají vystrkovat ze země hlavičky první jarní rostlinky.

Vzduch začíná vonět a ptáci se mohou přetřhnout ve zpěvu. V tuto chvíli už věřím, že nás jaro nenechá ve štychu a předvede se v celé své kráse.

Úplně stačí, že rušíme další výstavu. Pawel Lacki je polský malíř, který měl v Zeleném Domě vystavovat již v loňském roce na podzim.

Bohužel ani jarní termín nevyšel. Než se nám povede uspořádat opravdovou výstavu, můžete se přijít podívat alespoň zvenčí na zapůjčené obrazy. Pokud vás okouzlí stejně jako mě, neváhejte a udělejte si radost. Radost je třeba si dělat. Je to jedna z mála věcí, kterou pro své zdraví a pohodu můžeme dělat velmi pravidelně. Zvláště v dnešních dnech, kdy je té radosti pomálu.

A nezapomeňte na tradice! Tradici, kterou vřele doporučuji, mám obzvláště ráda. Musíme si pořídit něco nového na sebe, aby nás beránek nepokakal. Schovajte zimní garderobu a v jarním outfitu, v teniskách jen tak naboso, procházkou, kdy se budete kochat jarní rozkvetlou přírodou, nás přijďte navštívit. Třeba bude možné otevřít zahrádku. Uvidíme.

PRODEJNÍ GALERIE

Jan Severa, olej na desce, 50x60, 11.500,-

Jiří Chadima, "Podzimní ráno", tempera na desce, 25x47, 21.000,-

Zdeněk Zeman, "Léto s Monikou", olej na kartonu, 35x20, 6.500,-

měsíčník

café
ZELENÝ DŮM

Galerie

duben 2021

IV. číslo / I. ročník

OTEVÍRACÍ DOBA KAVÁRNY

OTEVÍRACÍ DOBA
V běžném režimu je otevřeno
od úterý do neděle,
14:00-19:00 hodin.

Po dobu vládních omezení
bude otevřeno „výdejní okénko“
od úterý do neděle,
14:00-17:00 hodin.

Většinou nás zde najdete
i mnohem později.
Stačí zavolat a domluvit se.

Objednávky celých dortů
i většího množství zákusků
přijímáme na čísle:
777 819 157 a 774 555 258

Kontakty na galerii:
galerie@cafegaleriezelenydom.cz
+420 774 555 258
www.cafegaleriezelenydom.cz
Instagram: Cafe Galerie Zelený Dům

Café Galerie Zelený Dům – měsíčník č. 4/2021 – duben
Vychází 1.4. 2021. Vydává Martina Machalíčková.
Adresa: Újezd nad Lesy, Třebětínská 269, 190 16,
IČO: 16166779
Příjem inzerce: galerie@cafegaleriezelenydom.cz
Grafická úprava: Betis spol.s.r.o. Tisk: Betis spol.s.r.o.
Areál Výzkumných ústavů 9, 19011, Praha 9 – Běchovice
Náklad 4.200 ks. Uzávěrka příštího čísla 15.4.2021
MK ČR E 24061

Časopis je vydáván bez dotací a jakýchkoli
finančních příspěvků. Veškeré náklady spojené
s přípravou, tiskem a distribucí jsou plně
hrazeny Café Galerií Zelený Dům.

Ať už to dopadne jakkoli, dejte si kávu, čokoládu, nebo skvělé domácí limonády a rozhodně ochutnejte naše dortové stálice i ty úplně novinky. Vymýšlíme a testujeme. Jaro je nám velkou inspirací. Nakukujte do oken galerie, kochejte se a rozmazlujte se. A nečekejte, až to pro vás udělá někdo jiný. Jak pocítíte nutkavou potřebu udělat si radost, neváhejte ani minutu. Je to jako s nedostatkem vitamínů. Jakmile vám některý začne scházet, musíte ho doplnit. S tím se nedá nic dělat.

Velikonoce i letos budou v kruhu rodinném. Tak posilejte přání. Ne sms, ale opravdová přání. Takový pohled, který sami vyrobíte, či namalujete, udělá mnohem víc radosti, než ten koupený. A rozhodně potěší mnohem víc, než zpráva na telefonu, nebo e-mailu. Když o tom tak přemýšlím, ani k tomu nepotřebujeme nějakou zvláštní událost. Takové přání se dá poslat kdykoli. Jen tak, pro radost sobě i druhým. Krásné jaro všem!

M. M.

ZMRZLINY

...už vám schází? Nám také. Díky brzkému jaru zatím nebudou všechny druhy, ale vždy u nás najdete čtyři druhy našich zmrzlin z nabídky. A protože víme, jak jste si oblíbili vyladěné zmrzlinové poháry, bude každý týden připravený jeden druh, který si můžete odnést domů. Se vším všudy, jak je znáte z kavárny. A začneme pohárem karamelovým... Vzpomínáte? Kopeček vanilkové a dva karamelové, zakysaná smetana přelitá slaným karamellem, lahodná šlehačka, pekanové ořechy, oplatka... Těžko se odolává. Ze zmrzlin vám jako první připravíme vanilkovou, jahodovou, slaný karamel a pistáciovou.

M. M.

Impresionisté

Pro letošní duben jsme připravili poněkud netradiční výlet do dějin výtvarného umění. Tentokrát si nebudeme připomínat výročí jednotlivého umělce, ale celého výtvarného směru. Směru, který v druhé polovině 19. století způsobil doslova převrat v malířství. Někteří z vás již jistě tuší. Ano, je to Impresionismus. Právě v polovině dubna, přesněji 15. 4. 1874 byla otevřena první samostatná výstava umělců hlásících se k novému pojetí malířství, tak zvaný „Salon odmítnutých“. Proč „Salon“ a proč zrovna „odmítnutých“?

Pařížský salon, v době království oficiálně nazývaný Salon Královské akademie výtvarných umění (Salon de l'Académie royale des beaux-arts), později „Salon malby a sochařství“, sponzorovaný francouzskou vládou a Akademií výtvarných umění a konaný pod záštitou císaře, byl vysoce prestižní záležitostí. Úspěch na salonu znamenal oficiální zakázky od francouzské vlády, vysoká finanční i společenská ohodnocení a byl zárukou vysoké umělecké prestiže oceněného. Je tedy zcela pochopitelné, že úspěšní umělci a akademici si těžce dobyté pozice žárlivě střežili.

Kolem přijetí či odmítnutí přihlášeného díla existovalo mnoho intrik.

Impresionisté stáli ve své době zcela mimo běžný vkus, neboť nerespektovali mnoho tehdy platných pra-

videl výtvarného umění. Zcela programově odmítli hledat ideální krásu, ale naopak chtěli zachytit přirozenou krásu v jejich okolí a v danou chvíli. Lišili se už tím, že nemalovali v ateliéru, ale venku, v přírodě. Podstata impresionismu spočívala ve snaze zachytit prchavý okamžik, hru světla a stínu, tedy impresi.

Konzervativní společnost pro takové novinky neměla pochopení. A zkonstatělá Akademie už vůbec ne. Je tedy pochopitelné, že na oficiální Salon se žádný z impresionistů nedostal. V roce 1863 porota Salonu odmítla dvě třetiny prezentovaných obrazů, včetně děl Gustava Courbete, Édouarda Maneta, Camille Pissarra a Johana Jongkinda. Odmítnutí umělci a jejich přátelé protestovali a protesty se donesly až k císaři Napoleonovi III. Císař byl sice v názorech na výtvarné umění konzervativní, byl ale také citlivý na veřejné mínění. Proto se zasadil o umístění odmítnutých děl v jiné části Průmyslového paláce, aby měla veřejnost možnost posoudit legitimitu těchto stížností. Denně navštívilo Salon odmítnutých více než tisíc návštěvníků. Noví-

nář Émile Zola napsal, že se návštěvníci snažili dostat do přeplněných galerií, kde visely odmítnuté obrazy, a místnosti byly plné smíchu diváků. Kritici a veřejnost zesměšňovali „odmítnuté“, mezi kterými byli i dnes velmi slavné obrazy Édouarda Maneta „Snídaně v trávě“ a obraz Jamese McNeilla Whistlera „Bílá dívka“.

Nepochopení kritiky a odpor Akademie vyústil v roce 1873 v založení organizace Société Anonyme, což bylo volně sdružení umělců požadujících nezávislost na oficiální akademické tvorbě. Jejich cílem bylo prosadit svobodu tvorby a dosáhnout toho, aby mohli svá díla vystavovat i jinde než v Salonu. Výsledkem jejich činnosti byla první samostatná výstava Impresionistů, tedy „Salon odmítnutých“. Výstavy se účastnilo třicet umělců a tvořil ji soubor 165 obrazů. Z našeho dnešního pohledu se jí účastnili samí velcí, mimo jiné H. G. Edgar Degas, Claude Monet, Paul Cézanne, Camille Pissarro, Berthe Morisot či Pierre-Auguste Renoir. Výstava sama trvala přesně měsíc. Kromě toho, že pobouřila veřejnost i kritiky, se z pohledu tehdejšího tisku jednalo buď o nevýznamnou či naprosto skandální záležitost. Vzpomeňme tedy na průkopníky tohoto jedinečného výtvarného směru a budme jim vděční, že přes nepřízeň kritiky i společnosti ve svém díle pokračovali.

Zdeněk Zeman

RESTAURÁTORSTVÍ

V každém oboru, v každém řemesle jsou odborníci na slovo vzatí, i takoví, kterým je lepší se vyhnout. Práce restaurátora, který pracuje dejme tomu pro

Národní galerii, obnáší péči o umělecká díla této instituce. Kontroluje jejich stav, přebírá obrazy při výstavách, či je doprovází při zápůjčkách na výstavy. Jako restaurátor se snaží díla ošetřit a konzervovat. Nicméně se vždy snaží, aby jejich práce nebyla vidět. Díla by vždy měla působit netknutě a přirozeně. Většina z nás si pak při prohlídce výstavy ani neuvědomí, kolik je za každým dílem práce a kdo všechno se na přípravě expozice podílel. Jak jsem zmínila, restaurátor většinou doprovází díla zapůjčená na výstavy i do zahraničí. Dílo se na cestu ukládá do klimatizovaného boxu, vitríny, či obálky. Většinou se nechává klimatizovat jak box, tak se dbá i na klimatizaci dopravního prostředku i konečného prostoru, kde se vystavuje. I přes to všechno dochází k drobným otřesům, a tak jsou díla, která se zapůjčit nedají. Jednoduše, nejsou schopna cestovat. Malba je v takovém stavu, že nesnese jakýkoli otřes při transportu. Například, když je na plátně větší nános barvy a ta by mohla krakelovat - popraskat. Následně by mohla opadávat. To vše musí restaurátor vyhodnotit. To je práce odborníků. Pak jsou zde však i samozvaní restaurátoři. Vlastně jsou to milovníci daného konkrétního předmětu, budovy, nebo místa. Dost často jde o učitele, věřící, či místní umělce. Kdyby nešlo o umělecká díla nezměrné hodnoty, která se již nikdy nedají navrátit do původní podoby, člověk by snad i jejich zapálení pro věc pochopil. Bohužel v těchto případech to jde jen velmi těžko.

Snad jednou z nejznámějších doslova šílených restaurátorských akcí je zpackaná freska Ecce homo. V kostelíku nedaleko španělské Zaragozy ji před více jak sto lety vytvořil Elías García Martínez. Díky vlhkosti postupně

opadávala. Ministerstvo kultury ji chtělo zrestaurovat, ale podle místní důchodkyně Cecilie Giménezové jednalo ministerstvo příliš pomalu. Osmdesátiletá dáma se do obnovy díla pustila sama. Původní malbu přímo pohřbila pod nános nové barvy. Výsledek její práce v lepším případě připomíná mazanici malého dítěte. V tom horším je přezdíván „Kristus Opičák“. Posudte sami. (obrázek č. 1) Památku sice čekala oprava, ale díky Cecilii momentálně do města proudí davy turistů. Chudák Ježíš tak prozatím zůstává ve svém zbídačeném stavu.

Díky dalšímu ze známých případů neúmyslného zničení uměleckého díla se opět dostáváme do Španělska. Zde si soukromý sběratel dal k restaurátorovi vyčistit obraz Panny Marie od respektovaného barokního malíře Bartoloméa Estebana Murilla. Dílo, které se k majiteli vrátilo, však majitel nepoznal. Restaurátor ho kompletně přemaloval. Ačkoli měl ještě dva pokusy na nápravu, vždy své dílo jen „vylepšil“. Bývalý šéf restaurátorů české Národní galerie Petr Kuthan označil práci svého španělského kolegy za „úplný paskvil“. (obrázek č. 2)

Do třetice se opět vrátíme do Španělska.

Jak to vypadá, španělští restaurátoři nemají v posledních letech zrovna nejlepší pověst. Posledním vyvedeným dílem je oprava sochy na fasádě banky Unicaja z roku 1923 v kastilské Palencii. Usměvavá žena s dobyt看em se proměnila v cosi, co nápadně připomíná bývalého amerického prezidenta. (obrázek č. 3)

Než se rozhodnete pro renovaci jakéhokoli uměleckého díla, pečlivě zvažte, komu ho svěřujete. I když... na zpackané fresce Ježíše Krista, Ecce Homo, místní neuvěřitelně zbohatli. Prodávají turistické předměty s vyobrazením „Krista Opičáka“, turisté houfně přijíždějí a obchod jen kvete.

M. M.

PRAŽSKÉ VYCHÁZKY

Lidovou pranostiku, „březen za kamna vlezem“, jsme v minulém čísle vzpomněli, ale naše moudré babičky k tomu ještě dodávaly, „duben, ještě tam budem“. A tak se moudrosti našich babiček budeme držet i v dubnu a ještě raději zůstaneme u našich pražských pasáží. V minulém čísle jsme prozkoumali rozsáhlou pasáž „U Nováků“ a tentokrát překročíme pomyslnou hranici a vejdem do pasáže známého paláce Lucerna.

Pro nás je Lucerna zajímavá z několika důvodů. Pasáž Lucerna je nejstarší pražskou pasáží. Sama budova paláce je unikátním architektonickým a stavitelským počinem, neboť jde o jednu z prvních železobetonových staveb v Praze. V tehdejší době tedy velmi progresivní řešení. Stavitelem byl Ing. Václav Havel, (ano, opravdu Václav), dědeček bývalého prezidenta. Jméno paláce údajně vymyslela jeho milovaná žena Emilie. Ta prý, když poprvé viděla plány čelní fasády do Vodičkovy ulice, prohlásila, že jí budova připomíná lucernu. Zajímavostí číslo dvě je původní účel paláce, který mnohé jistě překvapí. Palác měl sloužit jako hokejový stadion, ale posléze bylo zjištěno, že sál pro tyto účely nevyhovuje rozměrově a projekt byl přepracován na sál společenský, který většina z nás velmi dobře zná pod názvem „Velký sál“. Velký sál si svoje jméno opravdu zasloužil, jeho rozměry – 54 metrů na délku, 25,5 metru na šířku a 9 metrů na výšku jsou vskutku impozantní. Pro představu, Velký sál pojme 2 500 stojících hostů a 1 500 sedících diváků.

Součástí stavby byl také divadelní sál s otočným jevištěm, jež však již o rok později přebudovali na biograf. Po dobudování měl unikátních 824 sedadel. V kině byl v roce 1929 uveden první zvukový film, „Loď komediantů“. Kino je funkční dodnes. V prostorách Lucerna baru hrával Vlasta Burian i Voskovec a Werich. K atmosféře Paláce Lucerna neodmyslitelně patřil i módní salón Hany Podolské. Na jejích módních přehlídkách nevystupovaly jen manekýny, ale i známé umělkyně té doby. Pasáž sama je nejen přehlídkou skvostných materiálů a zdobného, pozdního secesního stylu, ale dává možnost shlédnout i jeden z výtvarných počínů doby současné.

Přímo před kinem Lucerna visí za kopyta uvázaná socha chcíplého koně. Na jeho bříše sedí svatý Václav, český kníže a patron naší země. Socha byla do pasáže umístěná za podpory Dagmar Havlové, švagrové Václava Havla. Podle dohody sepsané mezi majitelkou Lucerny a umělcem Davidem Černým má plastika v pasáži viset tak dlouho, dokud nebude v zemích Koruny české obnovena konstituční monarchie.

Spletitá soustava chodeb je ještě prodloužena o krátkou pasáž Rokoko, která se u kina na pasáž Lucerna napojuje. Tady naši prohlídku pro dnešek ukončíme. Pasáž Rokoko si s ostatními pasážovými skvosty Václavského náměstí necháme na některou z dalších našich vycházek. Třeba až zase bude zima. Příjemný den.

Zdeněk Zeman

PRO DĚTI - STAROVĚKÝ EGYPT

V dalším povídání o počátcích dějin výtvarného umění se od jeskynních maleb neandrtálců posuneme o veliký kus dál. V době, kdy na území České republiky počínala doba bronzová, obyčejní lidé i vládcové bydleli v chýších napůl zakopaných pod zem a mnoho se z té doby nezachovalo, se ve starověkém Egyptě pilně budovalo. Jistě už každý z vás slyšel o pyramidách na území Egypta. Možná jste je někteří z vás viděli na vlastní oči. Jsme přibližně v době před pěti tisíci lety. Je neuvěřitelné, že v době bez bagrů, jeřábů a počítačů vznikly tak obrovské a technicky nejpodivuhodnější díla egyptského stavitelství. Doslova hory kamene dosahují výšky až 146 metrů. Tak je vysoká Cheopsova pyramida v Gíze. Je postavena z více než dvou milionů kamenných bloků, každý o váze až 6 tun. To je jako čtyři osobní auta.

Běžní obyvatelé Egypta žili na úrovni doby kamenné a bronzové. Ale jejich vládcové, faraóni, si nechávali budovat pyramidy jako své hrobky. A to se už dostáváme k umění. Hrobky si vládcové nechávali postavit protože věřili, že je po smrti čeká další život. A nechtěli, aby jim cokoli chybělo. Pokud taková hrobka unikla pozornosti lupičů, zachovala se v celé své kráse až do dneška.

Hrobky byly uvnitř překrásně zdobené. Zatím stále nejde o klasické obrazy tak, jak nám visí doma. I v této době jde o nástěnné malby. Většina zdí byla pomalována a mezi jednu z nejkrásnějších maleb patří Medumská husy. Tato malba vznikla před více jak 4. tisíci lety. Tito tři ptáci tvoří jen malou část velké nástěnné malby. Většina egyptských nástěnných maleb byla vytvořena technikou s krásným názvem fresco secco. Při ní se tempera nanáší na suchou omítku. Buon fresco je oproti tomu technika, kdy se maluje na ještě vlhkou omítku. Druhý obrázek se jmenuje „Lov ptáků“ a je z Nebamunovy hrobky v Thébách. Egyptský malíř ji namaloval před asi 3400 lety. Na loďce stojí jakýsi významný muž, za ním jeho žena v krásných šatech a nazdobeném klobouku. Ta nejmenší postavice je jejich dcera. Na obraze je vidět množství nádherných ptáků, ryb a zvláštního rákosí. Je to nádherný a barevný obraz. Ale že působí trochu divně?

Ano. V egyptském umění se lidská postava zobrazovala podle

tak zvaného zákona o proporcích. Malíř si vždy nejdříve na podklad vyznačil mřížku a teprve pak do ní namaloval postavu.

Velikost postav znamenala o jak významné lidi šlo. Čím větší byla figura, tím důležitější to byla osoba. Největší proto byl vždy muž, nebo vládce. Ale co působí tak zvláště a ztuhle? Opět jsou to přísná pravidla té doby, která nařizovala zobrazovat věci tak, jak jsou nejlépe vidět: oko zepředu, obličej ze strany. Tělo zepředu, nohy ze strany.

Ted' už víme, že malovat opravdu uměli, i když podle svých pravidel. Ale co sochy? I ty uměli. Díky tomu třeba víme, jak vypadala královna Nefertiti. Je to asi nejznámější sochařský portrét. Busta Nefertiti byla vysochána z jemného pískovce a pak kolorována - obarvena. Ani tisíce let stárí neubraly manželce faraóna na krásu, půvabu a hrdosť. A co je busta? Je to název pro sochařské ztvárnění hlavy, ramen a hrudníku, většinou na podstavci, vytvořený většinou z mramoru, bronzu, nebo jiného trvanlivého materiálu.

I tentokrát pro vás mám úkol. Jak víte, malovali staří egyptané na stěny hrodek, nebo paláců. Většinou to byly příběhy ze života vládců. Zkuste velkou čtvrtku potříit jednou barvou, tak, jako byste natírali stěnu paláce. Je na vás, zda použijete techniku fresco secco, nebo buon fresco. Namalujte jakýkoli příběh, který chcete. Jen pamatujte na to, jak egyptané zobrazovali postavy. Těším se na vaše práce a nejlépeší z vás si opět odměnu vybere v kavárně.

M. M.

„Zelazowa Wola“, olej na plátně, 50x61, 18.200,-

výstav. Stal se členem Polské asociace malířů a grafiků. Na otázku, kdo je jeho oblíbeným umělcem, odpovídá Pawel, že je to jeho otec. Především proto, že v něm probudil představivost a inspiraci. Kromě toho však obdivuje všechny impresionistické malíře. Nejvíce ze všeho miluje svět přírody, svobodu sledovat všechnu tu krásu a vytvářet si vlastní svět barev, barevných kombinací, které také používá ve svých obrazech. Jeho preferovaná technika je olejomalba. Nejdůležitější je potěšení z tvorby, radost z hraní s barvami, vytvoření prostoru na obrázku. Říká, že čistota a jasnost barev jsou zrcadlem jeho charakteru. Mnohé na obraze záleží na momentu, jeho náladě i ostatních impulzech, které každý

PAWEŁ LACKI

Pawel Lacki vyrůstal v uměleckém prostředí. Mnoho svého času trávil v ateliéru svého otce. Byl to právě on, kdo Pawla naučil vidět krásu v nejobyčnejších věcech. V mládí s otcem hodně cestoval a zúčastňoval se plenérů v Polsku i zahraničí. Později se sám začal účastnit skupinových i samostatných

člověk přijímá. Téma jeho obrazů není tak důležité jako místa, která by rád sdílel s ostatními. Mazurská jezera, Mazowsze a okolí Zelazowa Wola. To je přírodní park, s malebnou krajinou plnou luk a klikaticích se potůčků. Mnohokrát vystavoval v Japonsku a je zde velmi ceněným výtvarníkem. Jak sám říká, je velmi vděčný za všechny zkušenosti, slova uznání a hlubokou inspiraci, kterou získal během svých sedmi pobytů na výstavách v Japonsku.

„Květinová zídka“, 33x30, olej na plátně, 10.400,-

„Možnost dělat obrazy a sdílet svou tvorbu s jinými lidmi je ta nejlepší práce, jakou jsem mohl mít. Naplňuje můj život tím nejšťastnějším způsobem.“

Výstava, která se měla poprvé konat již v loňském roce na podzim a byla přeložená na letošní duben bohužel nebude. Nicméně, další termín na příští rok už máme domluvený. Nevzdáváme se. Co mohu slíbit budou dva zapůjčené obrazy, které budou k vidění v naší galerii. Jak to vypadá, zatím si je budete moci prohlédnout jen za okny a další na webových stránkách galerie. M. M.

JAK TO DĚLÁME U NÁS

O tom, že je jaro velmi inspirativní, dozajista není pochyb. To, že nás dnešní situace donutila pracovat trochu jinak, je také bez diskuze. Galerie je teď bohužel takovým trochu opomíjeným dítětem. Již přes rok je, až na krátké výjimky, téměř nepřetržitě zavřená. Oproti tomu výrobky kavárny získávají na stále větší oblibě. Před rokem byl provoz kavárny nesmělý. Zkoušely jsme, jestli vůbec někdo dorazí, jestli bude mít někdo zájem přijít k našemu improvizovanému výdejnímu okénku. A právě váš zájem a zřejmě i zmiňované jaro mě nastartovalo uchoptit věci jinak a pustit se do „dortíčkování“. Ne ve smyslu sníst je, i když ochutnávání k tomu všemu samozřejmě patří. Nikdy bych si nedovolila předložit vám něco, co sama nechutnám a co následně neotestuje moje rodina a známí.

Až po takové přísné kontrole novinky předložím vám, mým zákazníkům. Od počátku jsem vsadila na rozmazlování vašich chuťových buněk a neustále je rozmýšlela. Proto také vím, že jen tak něco mi neprojde.

No a protože se blíží Velikonoce, jako první jsem představila „Jarní dortík“. Pochutnáte si na lehounkém piškotu, vrstvičce citronového cheesecaku s rozmarýnem, vrstvě nadýchaného mangového krému a manga. Uprostřed zelené travičky sedí vajíčko z bílé čokolády. Lehounký a svěží dezert. Oproti tomu karamelová tartaletka zalepí ústa i těm největším milovníkům karamelu. V košíčku z křehkého máslového těsta je pod vrstvou čokolády z Madagaskaru ukrytá dostatečná vrstva jemného karamelu s pár zrníčky mořské soli. Pro zjemnění je tartaletka

ozdobená kopečkem jemné karamelové šlehačky. Ještě se vám nesbíhají sliny? Tak zkusím silnější kalibr. Co takhle slavnostní dort? Přišlo nám trochu líto nevyužít celého potenciálu našich skvělých dortů. A tak pokud se budete potřebovat opravdu blýsknout na nějaké oslavě, překvapit své milované při výročí, nebo oslnit své spolupracovníky, zkuste se podívat na našich webových stránkách na nabídku slavnostních dortů. Tak jako obrazy v galerii, jsou i tyto dorty zdobené tak, že je každý originál. Nejsme žádná průmyslová výroba. S každým zákazkem i dortem si při zachování nejvyšší kvality opravdu pohrajeme. Sledujeme světové trendy, a i nadále si budeme vymýšlet úžasná překvapení. Musím se při vzpomínce na první nesmělé krůčky kavárny usmát. Idea byla, občas upéct nějaký ten koláč. Pak jsem koupila vitrínu na zákusky a začala připravovat tři druhy dortů. V té době se často stávalo, že jsem většinu rozdala. Teď připravujeme minimálně šest druhů na den a mnoho dalších objednávek. To je samozřejmě motor pro další nápady. A že se máte na co těšit! Již během března budeme zkoušet cukrářské novinky, které na našem trhu moc často nenajdete. S postupujícím jarem se samozřejmě vrátí i zmrzlina. Výběr zmrzlin zatím omezíme jen na pár druhů, ale pravidelně je budeme obměňovat. Dokonce bude každý týden připravený jeden druh zmrzlinového poháru z naší nabídky, který si budete moci odnést domů. Sledujte proto naše webové stránky, facebook a instagram. Ať jste první, kdo ochutná a o nic nepřijdete. M. M.

PODĚKOVÁNÍ

To, že se špatné zprávy šíří rychlostí blesku, platí od nepaměti. Ještě rychleji se roznese jakákoli záporná zkušenost s čímkoli.

Většina z nás spíše napíše stížnost než pochvalu. To, že je něco dobře, je v pořádku. Jakmile se však něco nepovede, dostane se k vám zpráva velmi rychle.

Ráda bych tímto příspěvkem poděkovala všem, kteří si dali tu práci a vě-

novali svůj čas k napsání e-mailu s pochvalou, nebo hodnocením Galerijních novin. Nejenže mě to opravdu potěšilo, často jsou tyto zprávy opravdu inspirativní a vždy jsou podnětem pro další práci. Vymyslet témata, napsat je a dotáhnout vše až ke zdárnému konci, kdy noviny najdete ve schránce, je poměrně zdlouhavé a náročné. I přes to, že mě to stále velmi baví. Zpráva, že se na nové číslo vždy těšíte, je opravdovou odměnou. Proto ještě jednou všem ze srdce děkuji. M. M.